Discipolul și maestrul

On Septembrie 23, 2014

Sporește-ți capacitățile de înrâurire asupra formării unor noi mentalități, fără să-ți pierzi statutul de „partener de excepție”.

Eisenstein, constatând defectele de caracter ale maestrului său, Vsevolod Meyerhold, remarcă răutatea lui și își aminti câtă tristețe îi pricinuise odată dezinteresul și ironia răutăcioasă a profesorului când îi ceruse odată un sfat într-o chestiune personală. Şi ne putem întreba de aceea dacă oare nu această corelație a legendei lui Rustem și Zorab, cunoscută din copilărie și retrăită cu atâta acută durere acum, va determina prezența ei pregnantă și dorința de a-i da o insolită soluție optimistă în scenariul filmului „Marele Canal Fergana”, conceput după aproape două decenii?

Dar mai târziu, după împăcare, Meyerhold îi va dedica fostului său elev o fotografie cu această inscripție: „Sunt mândru de elevul care a devenit maestru. Acum îl iubesc pe acest maestru care a creat o școală. Acestui elev, acestui maestru – Serghei Eisenstein – admirația mea”.

*Dedicația este datată 22 iulie 1936. Primele schițe pentru scenariul „Marele Canal Fergana” datează din iulie 1939, numai trei ani mai târziu și data apropiată de cea a dispariției marelui om de teatru. **

Leadership: Poți să faci din admirația față de cineva o distorsionare a corectei relații cauză-efect care să nu-ți obstrueze împlinirea de sine?

Cei care cad în capcana de a fi dependenți de altcineva, condiția însăși a fondării unui cadru de cooperare, ca punct de referință pentru leadership, vor avea dificultăți serioase de învins pe tot parcursul carierei lor.

Manifestările gândirii tale se pot raporta la o realitate absolut nouă atunci când admirația pentru cineva se înlocuiește cu obsesia pentru propriile privilegii, cum ar fi privilegiul de a te simți cu adevărat deasupra lumii, privilegiul de a te dărui singur întregii creații la care lucrezi, privilegiul de a te bucură mai presus de oricine de o componentă semnificativă a artei tale, privilegiul de a te pune în situația unui maestru, decât a unui ucenic.

Căci ruta pe care o urmează un maestru, necesară pentru echilibrarea balanței pe care se află putințele și râvnele de a fi de neînlocuit, ocolește de multe ori spațiu de expansiune al celui care se apropie de el. Intenția de a-l determina să conștientizeze importanța loialității este echivalentă cu puterea unui glonț rătăcit, nu trebuie să acționezi fără să-ți iei toate măsurile de siguranță. Vorba aia, fiecare trandafir are spinii săi, și fiecare spin este o realitate.

Cred că cea mai mare dificultate, pusă sub semnul unei continue degradări, este perfecționarea morală și formarea caracterului prin acordarea respectului celor care nu-l merită îndeajuns. Cineva numea acest fenomen: „ *O distorsionare a corectei relații cauză-efect, care obstruează împlinirea de sine.* ”

Deși există mulți indivizi talentați prin ceea ce fac, cu calități de lider, ei nu vor permite nimănui să se folosească de puterea lor de mânuire a științei, cu excepția cazului în care este într-un scop dezinteresat. Fiindcă există temerea: cine lasă prea mult de la el, riscă în final să ajungă roata de rezervă. Iar această gândire nu-ți creează o personalitate puternică, ci doar

obligația de a te prezenta cu ceva ce nu te reprezintă, obligația de a te supune instinctelor proprii de antagonist, evidențiind trăsături și aspecte imposibil de transmis și de acceptat.

Leadership: Încordarea efortului creator se validează în sensul cultivării unui nou stil, în perfect acord cu realitatea experienței de sine de la care nu există derogare?

Dacă receptarea unei experiențe de învățare și dezvoltare, sau mai cu seamă efectul ei formativ și educativ asupra spiritului și caracterului uman se situează, predominant, sub semnul inspirației și al unor valori străine, atunci momentul de vârf al colaborării poate beneficia, cu un substanțial spor de performanță, de aportul unei noi cantități de deprinderi intelectuale.

Şi aceasta tocmai în vederea obținerii unui statut de partener de excepție prin amplificarea efectului particular „săracul se îmbogățește" și al acceptării capacităților de înrâurire asupra formării unor noi mentalități, valori, atitudini și viziuni.

Este o vorbă a unui bun prieten a cărei idee o împărtășesc și eu: *„ Odată ce obții succesul fii sigur că cerul nu se va desface în două și nici n-ai să auzi îngerii cântând. "* Această zicală rezumă atingerea unui nivel înalt de autenticitate, dar care totodată face trecerea artistului de la o mentalitate deschisă la una de tipul "Access Denied".

În acest caz ne putem întreba, pe bună dreptate, care este contextul în care el mai conduce? Întrebarea include și nu se limitează la ceea ce se poate cuprinde în sfera de aplicabilitate a angajamentului conform căruia discipolul nu poate urca mai sus decât normalul acceptat de maestrul său.

Ei bine, contextul este, în acest caz, unul independent din punct de vedere emoțional, în care accentul se pune pe mândria de a diferit, prin excluderea celorlalți și prin punerea pe tapet a necesității de apărare față de aceștia. Ceea ce face ca leadershipul să se transforme într-un adevărat univers al gloriilor apuse, al falsificatorilor de artă, cu etaloane și modele de gândire depășite, care nu pot decât să justifice căderea liderului în exteriorul harului său și intrarea lui în dizgrație.

Artistul desăvârșit este o mentalitate de tipul "Access Denied" care obligă pe ceilalți reprezentanți ai artei să înfrunte în mod direct slaba lor performanță obținută în timp. Însă asta nu-l face cel mai apreciat și favorit de toată lumea.

Discipolul și maestrul sunt două entități care se exclud sau se completează reciproc prin contribuțiile comune aduse la dezvoltarea durabilă a unei gândiri care nu se împiedică în clișee, care nu învinovățește pe nimeni, care posedă atuurile filosofiei conform căreia ambele părți câștigă: win-win.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/discipolul-si-maestrul.html